

Arrest

nr. 237 472 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Russische nationaliteit. U bent Tsjetsjeense van etnie en moslima van religie. U werd geboren in Kok Jar op 25 juni 1955. Vanaf 1973 woonde u onafgebroken in Khasavyurt in Dagestan.

In 1974 huwde u met B. B. (...). Met hem kreeg u vijf kinderen: I. (...) en E. (...), die beiden in België verblijven, Im. (...), Z. (...) en A. (...). U werkte als verkoopster op de markt, eerst op die van O. D. (...), later op de Krasniy markt.

Op 5 oktober 2010 kreeg uw zoon Im. (...) ruzie met M. (...), de neef van de directeur van de markt O. D. (...). Daarbij doodde uw zoon M. (...). Im. (...) dook gedurende enkele maanden onder in de moskee,

maar werd in 2011 uiteindelijk door de ouderen van de teip aan de politie overgedragen. Hij werd veroordeeld tot negen jaar gevangenisstraf, en verblijft nog steeds in de gevangenis.

Zelf kon u sedert die gebeurtenissen geen standplaats meer krijgen op de markt van O. D. (...), waardoor u op de Krasniy markt begon te werken.

Eind december 2016 was er een brand in uw kraam op de Krasniy markt. Zogezegd ontstond de brand door een kortsluiting, maar u vermoedt dat ze aangestoken werd. In januari 2017 werd uw zoon Z. (...) in elkaar geslagen door drie mannen die banden hebben met O. D. (...). In februari 2017 werden uw zoon Z. (...) en uw man van bij u thuis ontvoerd. Daarna, op 12 maart 2017, vluchtte u weg uit Rusland. U kwam dezelfde dag nog aan in België en vroeg er asiel aan op 22 maart 2017.

In België vernam u dat uw familie erin geslaagd was te bemiddelen, en dat uw man en uw zoon waren vrijgekocht. U vernam ook dat de zoon van uw schoonbroer N. (...) was vermoord in 2017, vermoedelijk door de kompanen van O. D. (...).

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, foto's van uw uitgebrande winkel, een foto van uw zoon Z. (...) in het hospitaal, de overlijdensakte van de zoon van uw schoonbroer N. (...), een oproeping aan uw zoon Im. (...), de documenten in verband met de rechtszaak van uw zoon Im. (...), artikels over O. D. (...) en documenten betreffende uw medische toestand (originelen).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw medische documenten en uit uw verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS blijkt immers dat u wegens ziekte te veel pijn heeft om (lang) gehoord te kunnen worden. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u toegestaan dat uw dochter E. (...) tijdens uw gehoor op het CGVS aanwezig was als vertrouwenspersoon, werd het gehoor afgerond zodra u te veel last had om nog door te gaan, en werd u de kans geboden om de rest van uw relaas schriftelijk aan het CGVS te bezorgen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw asielrelaas kan immers geen geloof worden gehecht.

U verklaart immers dat de familie van O. D. (...), wiens neef M. (...) in 2010 door uw zoon werd vermoord, u en uw familie intens begon te viseren vanaf eind 2016. Uw verklaringen daarover zijn echter onlogisch, tegenstrijdig en onaannemelijk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het niet logisch overkomt dat de familie van O. D. (...) u in 2016, 6 jaar na de moord op M. (...) en 5 jaar na de veroordeling van uw zoon, u plots opnieuw zou beginnen te viseren. Met uitzondering van het feit dat u geen standplaats meer kreeg op de markt van O. D. (...) woonden u en uw familie al die jaren gewoon in Khasavyurt, zonder er problemen mee te maken. Wanneer u daarnaar gevraagd wordt, komt u niet verder dan te herhalen dat de moord door Im. (...) de reden is dat uw familie gevisieerd wordt, en dat de familie van O. D. (...) niet meteen iets onderneemt maar een tijdje wacht opdat het niet geweten zou zijn dat zij verantwoordelijk zijn voor het leed van uw familie (schriftelijk relaas 5). Dat is geen goede verklaring. U stelt meermaals dat O. D. (...) quasi oppermachtig is in Khasavyurt, dat hij banden heeft met rechters en wahabieten, dat hij zelfs de FSB in het verleden heeft kunnen afkopen, dat hij rijk is en dat zijn familie zich kortom alles kan permitteren (schriftelijk relaas 7). Dat ze dus zouden moeten wachten om jullie iets aan te doen om niet verdacht te worden, komt volstrekt onlogisch over.

Het feit dat u geen dienstige verklaring kan bieden voor de plotse start en escalatie van uw problemen, liefst zes jaar na de oorspronkelijke moord op M. (...), plaatst uw geloofwaardigheid reeds onder voorbehoud.

Bovendien legden u en uw dochter I. (...) (O.V. (...)), die eerder naar België vluchtte dan u wegens problemen van haar echtgenoot, tegenstrijdige verklaringen af over de start van uw problemen, namelijk de brand in uw kraam.

Zo verklaarde zij dat uw kraam op de markt van D. (...) geconfisqueerd en nadien in brand gestoken werd (CGVS II I. (...) p. 10-11), terwijl u stelt dat het uw kraam op de Krasniy markt is dat werd in brand gestoken (en niet geconfisqueerd) (Vragenlijst DVZ 3.5, CGVS p. 5-6). Rekening houdend met het feit dat u en I. (...) nog samen gewerkt hebben op de Krasniy markt (CGVS I I. (...) p.4), zou logischerwijze

kunnen worden verwacht dat zij ook op de hoogte zou zijn van het feit dat het uw kraam daar is dat in brand gestoken werd, en niet dat op de markt van O. D. (...). Bovendien stelde I. (...) dat de brand in uw winkelkraam plaatsvond nog vóór haar eerste gehoor op het CGVS, dat plaatsvond op 24 augustus 2016 (CGVS II I. (...) p. 11-12, CGVS I I. (...)). Zelf verklaarde u echter dat de brand in uw kraam pas eind december 2016 plaatsvond (CGVS p. 5-6, vragenlijst DVZ 3.5, schriftelijke verklaring 1). Logischerwijze zou kunnen worden verwacht dat uw dochter ook zou weten wanneer uw kraam in brand gestoken werd. Dergelijke tegenstrijdigheden trekken uw geloofwaardigheid ernstig in twijfel.

Bijkomstig moet overigens worden opgemerkt dat het niet overtuigend overkomt dat I. (...) tijdens haar gehoor op 24 augustus 2016 met geen woord repte over de vete tussen uw familie en O. D. (...), en zelfs verklaarde dat ze geen andere problemen had dan de problemen die haar echtgenoot inroept (en die niets te maken hebben met O. D. (...)). Gevraagd naar nieuws over haar ouders stelde zij enkel dat haar ouders wat medische problemen hadden (CGVS I I. (...) 10-11, 3). Haar enige verklaring daarvoor is dat ze niet wist dat ze daarover moest vertellen (CGVS II I. (...) p. 7). Dat houdt weinig steek, gezien tijdens haar eerste gehoor in het algemeen naar andere problemen werd gevraagd, en gezien u – en I. (...) – tegenwoordig verklaren dat jullie volledige familie te vrezen heeft van de O.'s (...).

Dergelijke omissie en tegenstrijdige verklaringen trekken de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder in twijfel.

Ook legde u tegenstrijdige en onaannemelijk beperkte verklaringen af over de ontvoering van uw echtgenoot en uw zoon Z. (...).

Uw man en zoon zouden ontvoerd zijn in februari 2017, en u stelt dat het O. D. (...) is die daar achter zit (Schriftelijk relaas 1). Intussen werden ze vrijgekocht. U weet dat zij van bij u thuis ontvoerd zijn, zo stelt u, maar u weet niet door wie exact, hoe het gebeurd is, waar uw man en zoon nu zijn, hoe lang zij gevangen gezeten hebben, waar ze gevangen gezeten hebben, of waar ze sedert hun vrijlating verblijven. De vraag naar hoe de vrijlating/vrijkoping precies tot stand is gekomen, ontwijkt u volledig (schriftelijk relaas 1 - 4). Uw gebrek aan kennis is opvallend, zeker gezien u in uw schriftelijk relaas, dat op 4 juli 2019 aan het CGVS werd bezorgd, stelt u nagenoeg niets te weten over de ontvoering en vrijlating van uw zoon en man, terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS, dat plaatsvond op 8 mei 2018, nog verklaarde dat u betaald heeft voor de vrijkoping met uw eigen geld en stelde dat zij sedert hun vrijlating verborgen zijn in de bergregio Dutchi (CGVS p. 4-5). Dat u toen wel enige informatie wist te bieden, maar achteraf stelt er niets van te weten, komt niet overtuigend over.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat dergelijke lacunes in uw kennis verre van ernstig zijn. U stelt immers nog in – weliswaar voorzichtig – contact te staan met uw familie via uw dochter E. (...). Het is aan u als verzoeker om internationale bescherming om uw relaas aannemelijk te maken. Over deze zaken eenvoudigweg stellen dat u het allemaal niet weet, is dan ook verre van ernstig, zeker gezien u deze informatie met relatief weinig moeite zou moeten kunnen vergaren, en u daar ruimschoots de tijd voor had gezien u de kans werd geboden een schriftelijk relaas te doen.

Uw tegenstrijdige en vage verklaringen over de ontvoering van uw zoon en uw man breken uw geloofwaardigheid nog verder af.

Los daarvan komt het volstrekt onlogisch over dat, indien al aangenomen wordt dat de recente problemen met O. D. (...) werkelijk gebeurd zijn (quod non), u of uw familie überhaupt nog gevisieerd zouden worden. Immers bleken de O.'s (...) bereid om uw zoon en uw man vrij te laten na de betaling van een som geld. De vraag dringt zich op waarom zij hen zouden vrijlaten als zij hen, u, of andere familieleden van u, nog naar het leven zouden staan. Deze onlogische gang van zaken haalt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder onderuit.

Bovendien moet ook worden aangestipt dat, indien aangenomen zou worden dat er werkelijke en bloedwraak is uitgesproken tegen uw familie door de O.'s (...) (quod non), hieruit hoe dan ook moeilijk valt te besluiten tot een vrees in uw hoofde. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat vrouwen niet gevisieerd worden bij een bloedwraak. Dat u, als 64-jarige vrouw, in dit geval wel zou gevisieerd worden, tast de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder aan.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het loutere feit dat uw dochter I. (...) en haar echtgenoot wel als vluchteling werden erkend doet niets af aan bovenstaande vaststellingen gezien elk dossier op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld en men een persoonlijke vrees dient aan te tonen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in

de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort vormt een aanwijzing van uw identiteit, maar die staat niet ter discussie. Uit de foto's van de brand in het kraam kan weinig afgeleid worden. Zo is niet duidelijk wie er op de foto's te zien is, wat er precies uitgebrand is, en wiens eigendom dat zou zijn. Dat geldt ook voor de foto van uw zoon Z. (...) in het ziekenhuis. Daaruit valt niet af te leiden of hij het wel is die op de foto staat, welke verwondingen de gefotografeerde persoon precies heeft of in welke omstandigheden hij die zou hebben opgelopen. De overlijdensakte van de zoon van uw schoonbroer bevestigt enkel dat hij gestorven is, maar niet in welke omstandigheden dat zou gebeurd zijn. De oproeping voor uw zoon Im. (...) en de documenten in verband met zijn rechtszaak bevestigen enkel dat hij inderdaad veroordeeld is wegens moord, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De artikels over O. D. (...) tonen aan dat hij inderdaad een machtig persoon is in Khasavyurt, maar ook dat werpt geen nieuw licht op bovenstaande vaststellingen. Uw medische documenten tot slot bevestigen dat u zwaar ziek bent. Deze door u ingeroepen medische problemen houden echter geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het "voorzorgs- en zorgvuldigheidsbeginsel".

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het

verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaansluiting. In het bijzonder wordt opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat de familie van O. D., wiens neef M. in 2010 door haar zoon werd vermoord, verzoekende partij en haar familie intens begon te viseren vanaf eind 2016 en dit omdat (i) het niet logisch overkomt dat de familie van O. D. verzoekende partij in 2016, zes jaar na de moord op M. en vijf jaar na de veroordeling van haar zoon plots opnieuw zou beginnen te viseren en verzoekende partij geen dienstige verklaring kan bieden voor de plotse start en escalatie van haar problemen; (ii) verzoekende partij en haar dochter I. tegenstrijdige verklaringen aflegden over de start van de problemen van verzoekende partij, namelijk de brand in haar kraam; (iii) haar dochter I. tijdens haar gehoor op 24 augustus 2016 met geen woord repte over de vete tussen hun familie en O. D., bovendien zelfs verklaarde dat ze geen andere problemen had dan de problemen die haar echtgenoot inroept en gevraagd naar nieuws over haar ouders enkel stelde dat haar ouders wat medische problemen hadden; en (iv) verzoekende partij tegenstrijdige en onaannemelijk beperkte verklaringen aflegde over de ontvoering van haar echtgenoot en haar zoon Z. Daarnaast wordt bovendien nog opgemerkt dat, indien al aangenomen wordt dat de recente problemen met O. D. werkelijk gebeurd zijn, *quod non*, het volstrekt onlogisch overkomt dat verzoekende partij of haar familie überhaupt nog geviséerd zouden worden aangezien de O.'s bereid waren om haar zoon en haar man vrij te laten na de betaling van een som geld. Ook wordt in de bestreden beslissing nog gemotiveerd dat, indien aangenomen zou worden dat er een werkelijke bloedwraak is uitgesproken tegen de familie van verzoekende partij door de O.'s, *quod non*, hieruit hoe dan ook moeilijk valt te besluiten tot een vrees in hoofde van verzoekende partij gelet op de informatie waarover verwerende partij beschikt en waaruit blijkt dat vrouwen niet geviséerd worden bij een bloedwraak.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt voormelde vaststellingen, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Waar verwerende partij het niet logisch acht dat de familie van O. D. verzoekende partij in 2016, zes jaar na de moord op M. en vijf jaar na de veroordeling van haar zoon plots opnieuw zou beginnen te viseren, merkt verzoekende partij op dat zij zich één jaar lang na de moord schuilhielden en pas na twee à drie jaar opnieuw handel dreven. Tevens benadrukt zij dat O. D. deel uitmaakt van een machtige en rijke maffiafamilie.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in bovenstaand betoog beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Zij stelt hiermee op geen enkele manier de vaststelling dat zij en haar familie gedurende verschillende jaren, met uitzondering van het feit dat verzoekende partij geen standplaats meer kreeg op de markt van O. D., zonder problemen gewoon in Khasavyurt woonden in een ander daglicht. De Raad onderstreept dat verzoekende partij weliswaar verklaarde dat zij in 2012 en 2013 niet werkte, doch blijkt uit haar verklaringen tevens dat zij nadien nog tot in 2016 op de Krasniy markt werkte en dat zij al die tijd gewoon op hetzelfde adres in Khasavyurt woonde (administratief dossier, stuk 7, notities CGVS d.d. 08/05/2018, p. 6; administratief dossier, stuk 16, verklaring DVZ, vraag 10). Waar zij het profiel van O. D. benadrukt, wijst de Raad erop dat precies gelet op zijn machtige positie niet ingezien kan worden waarom hij niet meteen iets heeft ondernomen en nog verschillende jaren zou wachten vooraleer hen plots te viseren.

2.2.5.1. Verzoekende partij werpt voorts in haar verzoekschrift op dat de tolk zich tijdens het persoonlijk onderhoud van haar dochter I. had vergist over de plaats waar het kraam van verzoekende partij in brand werd gestoken en dat haar dochter dit achteraf heeft gecorrigeerd bij het overmaken van haar opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

2.2.5.2. De Raad verwijst desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: *“Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat de tolk zich tijdens het persoonlijk onderhoud van haar dochter I. (...) had vergist over de plaats waar het kraam van verzoekster in brand werd gestoken en dat zij dit achteraf heeft gecorrigeerd bij het overmaken van haar opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. Verweerder meent echter dat dit een gekunstelde post-factum verklaring is die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen (RvV, nr. 181 643 van 1 februari 2017; RvV, nr. 202 010 van 30 maart 2018). Verweerder benadrukt dat de medewerkingsplicht die op verzoekers rust hen verplicht haar asielrelaas zo volledig mogelijk en waarheidsgetrouw uiteen te zetten (RvV, nr. 75 591 van 21 februari 2012; RvV, nr. 75 591 van 21 februari 2012). Uit nalezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van haar dochter I. (...) blijkt immers dat zij grondig werd bevraagd over dit incident. Tot drie keer toe verklaarde zij dat de brand in het kraam plaatsvond op de markt van Dadashka. Zo wordt er eerst gesteld dat verzoekster het had over een winkel die werd in brand gestoken. Haar gevraagd waarover het gaat, antwoordde verzoeksters dochter : “het dit is waarover ik u sprak in Dadashka” (zie NPO I. (...) dd. 08/05/2019, p. 11). Vervolgens wordt verduidelijking gevraagd of het kraam op de markt in Dadashka dat in brand werd gestoken hetzelfde kraam is dat werd geconfisqueerd, waarop verzoeksters dochter bevestigend antwoordde (zie NPO I. (...) dd. 08/05/2019, p. 11). Nogmaals wordt haar expliciet gevraagd of het het kraam op de markt in Dadashka betreft, wat eveneens werd bevestigd (zie NPO I. (...) dd. 08/05/2019, p. 11). Ten slotte wordt later tijdens het persoonlijk onderhoud aan verzoeksters dochter gevraagd of de brand plaatsvond voor ze opnieuw begon te werken op de Krasnie markt, waarop ze dit bevestigde (zie NPO I. (...) dd. 08/05/2019, p. 11). Verzoekster kan bijgevolg bezwaarlijk voorhouden dat de vastgestelde tegenstrijdigheid een vertaalfout tijdens het persoonlijk onderhoud van haar dochter betreft. Verweerder wijst er bovendien op dat hoewel verzoeksters dochter er tijdens haar procedure meermaals op werd gewezen dat eventuele problemen betreffende de tolk of andere gemeld moeten worden, zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen melding heeft gemaakt van eventuele problemen met de tolk en/of de vertaling. Zij gaf daarentegen aan de tolk goed te begrijpen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt nergens dat er ook maar enig probleem is geweest met de communicatie tussen verzoeksters dochter en de tolk. Zij maakte nergens melding van problemen inzake de communicatie of vertaling. Ook de advocaat die haar bijstond tijdens het persoonlijk onderhoud maakte hiervan tijdens zijn aanwezigheid op dit onderhoud niet het minste gewag. De post factum kritiek van verzoekster is dan ook laattijdig en niet ernstig. Hoewel de dochter van verzoekster achteraf de plaats van het incident verbeterde in haar opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, ziet verweerder niet in hoe dit, gelet op bovenstaande vaststellingen, afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing.”*

2.2.6. Daar waar verzoekende partij betoogt dat haar dochter I., in tegenstelling tot haar, wel de vluchtelingenstatus werd toegekend en meent dat *“tegenpartij redelijkerwijs de vrees voor vervolging van verzoekster niet in twijfel mag trekken voor zover zij deze zelfde vrees geloofwaardig achtte wat betreft de dochter van verzoekster”*, bemerkt de Raad evenwel dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van de dochter van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 15, map landeninformatie, deel 4) blijkt dat zij, naast de problemen die verzoekende partij kende, ook andere redenen voor haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, met name de problemen van haar echtgenoot en diens familie. Daaruit blijkt dan ook dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partij en haar dochter niet op dezelfde motieven zijn gestoeld. De Raad onderstreept dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. De commissaris-generaal besloot op basis van pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen. Verzoekende partij kan zich dan ook niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in haar hoofde aannemelijk te maken.

2.2.7. Waar verzoekende partij verwijst naar haar zwakke gezondheid waardoor ze een bijzonder kwetsbaar profiel heeft en stelt dat haar persoonlijk onderhoud werd onderbroken omwille van haar gezondheidstoestand, stelt de Raad vast dat er door verwerende partij werd geoordeeld dat er in hoofde van verzoekende partij bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Bijgevolg werden haar steunmaatregelen verleend die bestonden in de aanwezigheid van haar dochter E. als vertrouwenspersoon en de mogelijkheid om schriftelijke verklaringen over te maken na het einde van het persoonlijk onderhoud. De bestreden beslissing stelt dan ook correct dat de rechten van verzoekende partij gerespecteerd werden en dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen. Zij kan dan ook allerminst volstaan met een verwijzing naar haar medische toestand teneinde de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing te verklaren. Voorts wijst de Raad erop dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals in bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoekende partij zich beroept op haar medische situatie, dient zij desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.8.1. Verder verwijt verzoekende partij de commissaris-generaal dat hij ten onrechte oordeelde dat de ontvoering en vrijlating van haar zoon en echtgenoot niet geloofwaardig is. Zij meent dat haar geen gebrek aan detail mag worden verweten nu zij slechts schriftelijke verklaringen over dit incident bijbracht gelet op haar gezondheidstoestand. Verzoekende partij stelt nog dat *“indien tegenpartij nadere verduidelijkingen zou krijgen, zij verzoekster in dit verband diende te ondervragen”*.

2.2.8.2. De Raad wijst er evenwel op dat het neerleggen van schriftelijke verklaringen een steunmaatregel betreft die aan verzoekende partij werd toegekend. Er werd verzoekende partij uitgelegd dat van haar wordt verwacht dat zij een duidelijk overzicht geeft van de redenen van haar verzoek om internationale bescherming en dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek moet aanbrengen in de schriftelijke verklaring. Ook uit de vraagstelling, met erg duidelijke en gedetailleerde vragen, blijkt duidelijk dat van haar een gedetailleerd antwoord werd verwacht op de gestelde vragen. Zo werd haar expliciet gevraagd gedetailleerd uit te leggen op welke manier en door wie de vrijlating van haar zoon en echtgenoot werd geregeld (administratief dossier, stuk 5, verzoek om inlichtingen). Verzoekende partij kan dan ook geenszins worden gevolgd in haar argument dat de commissaris-generaal haar had moeten ondervragen indien er verduidelijkingen nodig waren. De Raad is van oordeel dat het de verantwoordelijkheid is van verzoekende partij om duidelijke en gedetailleerde verklaringen af te leggen. De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in dit verband blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.9. Wat ten slotte nog de bemerkingen van verzoekende partij in haar verzoekschrift aangaande bloedwraak betreffen, met name dat de hele familie gevisieerd wordt en niet enkel de mannen, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich beperkt tot blote beweringen nu zij deze beweringen niet staakt met objectieve informatie. Zij weerlegt hiermee geenszins de motivering in de bestreden beslissing dat het hoe dan ook niet aannemelijk is, gelet op de aan het administratief dossier

toegevoegde informatie waaruit blijkt dat vrouwen niet gevisieerd worden bij een bloedwraak, dat verzoekende partij als 64-jarige vrouw gevisieerd zou worden in de bloedwraak.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.” De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die voormelde vaststelling in een ander daglicht plaatsen. Waar zij in haar verzoekschrift verwijst naar informatie met betrekking tot de situatie in Tsjetsjenië, merkt de Raad op dat deze informatie niet dienstig is. Immers is verzoekende partij afkomstig uit Dagestan en dient de nood aan subsidiaire bescherming op basis van 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden ten opzichte van Dagestan. Wat betreft de bijgebrachte informatie inzake Dagestan, stelt de Raad vast dat deze informatie niet van aard is om aan te tonen dat de door het Commissariaat-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, de informatie van verzoekende partij ligt geheel in dezelfde lijn als deze van verwerende partij. De Raad merkt ten slotte nog op dat de motivering dat er actueel in Dagestan voor gewone burgers geen gewag gemaakt kan worden van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict niet wordt weerlegd door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan heden nog niet vrij is van problemen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 8 mei 2018 en in haar schriftelijk antwoord op het verzoek om inlichtingen de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Het persoonlijk onderhoud vond plaats met de hulp van een tolk Russisch en verzoekende partij werd er bijgestaan door haar advocaat. Ook was haar vertrouwenspersoon, haar dochter E., aanwezig. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT